

ne, pa ne zamerite! Zato pa: glejte, kar tu-le gor se obesite za roke na drog, jaz pa spodaj zmuznem hitro z vozom naprej. Ha, prvi niste, zadnji pa menda tudi ne, ki je že in ki se bo še ravnal po mojem nasvetu.“

Tako je govoril mesar. Gospodu Urbanu se je zelo, zelo mudilo. Brez besede je prislonil tedaj palico ob zid, nehote in nevede pljunil prav po kmečko v roke, pa se zagnal in oprijel z rokama srečno za drog, potem pa se zavihtel z nogama nakvišku. Saj je čisto modra ta: Gospod Urban povisi za hipec na drogu, mesar pa naglo odpelje vodo naprej; potem pa stopi urno gospod Urban in še bo ujel vlak. Saj za tiste vinarje mu ni, ki jih bo moral plačati za kazen, ker bo kar skočil brez voznega listka na vlak. Da ga le še ujame, kaj za tiste vinarje!

„Zdaj pa le naglo potegnite voz naprej!“ je zavpil gospod Urban, na drogu viseč, s težko sapo.

Mesar je sklonil glavo in hrbet in potisnil naglo voz pod gospodom Urbanom naprej. A glej nesreče! Kakor je hotel hitro smukniti mesar z vozom naprej, je bil le še prepočasen — ali pa gospod Urban preveč težak ali pa je bilo oboje. Zakaj ravno tedaj, ko je bil voz z vodo pod gospodom Urbanom, se je natrohneli drog pod silno težo podal, zahreščal in prelomil. In nič drugega ni reklo kakor: štrbosk! štrbumf! — in voda je plivknila in zapljusknila na vse plati, gospod Urban se je pa kopal v studeni vodi v mesarjevem čebru... In preden se je dodobra zavedel svojega, ne ravno prijaznega položaja in preden se je mogel izkobacati iz nasilne kopeli, je že zažvižgal vlak, zahreščal in zapiskal, pa oddrdral dalje.

(Konec prih.)

† Francetu Možku - Mokriškemu.

(Umrli 24. junija 1911.)

Ki ljubil ga je žive dni,
na grobu sveti križ stoji.
(Napis na grobu.)

1.

Poslavljala se je pomlad,
odpravljala se je pomlad,
prijateljica tvoja,
na jug v svoj bajni grad.
A ti prijatelj moj, moj brat,
zakaj pa ti, zakaj pa ti
zaželel si od tod?

„Zaželel sem k majki,
ki me je vabila
za seboj v nebo!“
A nas si pustil same!
Ah tiho, kar čez noč
si se od nas poslovil,
prijatelj moj, moj brat!

2.

Kdo nam bo zdaj pel
o pomladi rosni,
ko gre kmet orat
in vesel sejat,
ko gre deca brat
rožic pisanih,
da ozaljša kip
božje Matere
sredi cvetnih trat?

Kdo nam bo zdaj pel,
kak se ziblje klas,
ajdov cvetek bel
kak sladkó dehti,
da se kar gubi

v njem čebelica,
kakor v bajnem snu
klone, pade nanj
in kot v snu drhti?

Kdo nam bo zapel
pesem zdaj jesensko,
ko si ti odšel?
Klas je zdaj bogat,
ves rumen, ves zlat —
toda tebe ni!...
Kaj si se poslovil,
kaj si šel od nas,
moj prijatelj, brat?

In pozimi pod večer
kdo bo pečko kuril,
ko okrog zavlada mir,
kdo bo modroval
o tepežnikih
in o jaslicah,
kdo nam basnil bo,
kot le ti si znal?

3.

Vrnila se bo kukavica
na pomlad v Krinski gozd,
iskala bo te in te klicala
vse širom vaših senčnih host —
zastonj.

Vrnila bo se lastavička
in drobno gnezdece
pripela bo pod vaše hiše strop,
potrkala na okence —
zastonj.

Zastonj! Prijatelj njujin blagi
tak mlad je ovenel,
tak mlad je onemel!
Da ž njima bi kramljal kot lani še,
ga kličeta, a kličeta
zastonj.

4.

Pa šel sem vun
o polnoči
sred naših polj,
da bi potožil bol,
ki mi je stiskala srce:

Oj polja, širna polja,
oj trate, cvetne trate,
kaj veste že, kaj veste že,
da vas zapustil je vaš pevec,
škrjanček vaš da je umrl?

In trate so zašepetale,
in žita so se priklonila,
kot z mano bi čutila
vso mojo težko bol.
In iz daljave se začul je klic:
Morda je bil tvoj duh, prijatelj,
ki se poslavljaj je od trat, goric,
ki je od širnih njiv jemal slovo,
ki jih je ljubil tak srčno.

5.

Ah, vésna bo prišla z rožami,
da tvoj okrasila bi vrt,
da tvojo odeli bi njivo
in klicala bo in iskala te bo —
a tebe ne bo!

Umrle so tvoje tožne oči,
umrlo je tvoje mehko srce,
srce, ki čutilo je vsak utrip
prelestne narave!

Glej! tam na tihi božji njivi,
tam med grobovi temnimi
iz smrti vzkliko je Življenje:
in križ je vzrastel iz grobov,
na njem roke iztegnil On,
Trpin, da objame trpina.

Ah, tam te našla vesna bo
in nasadila bo najlepših rož
prijatelju na grob.

Pa kaj ti rože pomladanje,
saj lepših si si vsadil sam
na vrtec src nedolžnih!

Poglej, kako oči žare
nedolžnim angelčkom,
ko tvoje nežne cvetke berejo
in jih presajajo v nedolžna srca!

In ti dosegeš si, kar si iskal,
po čemer hrepenel vse dni!
Resnico večno in Usmiljenje!

Oj, spavaj mirno, spavaj sladko,
prijatelj moj, moj brat;
saj sladko spi se v tihi jami —
saj znamenje usmiljenja,
ki ljubil si ga žive dni,
na grobu sveti križ stoji!

Bogumil Gorenjko.

